

Sygn. akt V CSK 22/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa R. B.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] A. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 sierpnia 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 sierpnia 2016 r., sygn. akt V ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz

szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący upatrywał w związku z postawionym zarzutem naruszenia prawa materialnego, tj. art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że kradzież koparki nastąpiła w warunkach wyłączających odpowiedzialność ubezpieczyciela, podczas gdy zdarzenie było objęte ochroną ubezpieczeniową i ubezpieczyciel powinien ponieść odpowiedzialność z tytułu zaistniałej kradzieży z włamaniem.

Według ustaleń faktycznych, które wiążą w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) kradzież koparki z parkingu strzeżonego została dokonana przez nieustalonego mężczyznę, który po nieskrępowanym wejściu na ten parking w stroju roboczym i po obejrzeniu koparki, wszedł do jej wnętrza, a następnie odpalił silnik. Mężczyzna ten nie miał problemów z uruchomieniem pojazdu, ani też z jego obsługą. Zapytany przez pracownika parkingu odparł, że zabiera koparkę na polecenie „Pana B. R. i L.”, po czym odjechał. Pracownik parkingu nie powstrzymywał tego mężczyznę, gdyż w stacyjce był kluczyk, którym prawdopodobnie dysponował ten człowiek.

Tego rodzaju zdarzenie nie może być zakwalifikowane jako kradzież z włamaniem w rozumieniu ogólnych warunków ubezpieczenia, tj. jako zabór

ubezpieczonego mienia przez sprawcę, podczas którego sprawca sforsował zabezpieczenia, lub dopuścił się działań, które polegały na użyciu podrobionego klucza do pomieszczenia, w którym znajdowało się mienie, włamał się do zamkniętego schowka znajdującego się w budynku, skradł mienie z zamkniętego budynku, po wcześniejszym ukryciu się w tym budynku oraz wszedł do budynku lub otworzył schowek po wcześniejszym zdobyciu klucza w wyniku kradzieży z włamaniem lub rabunku.

Podstawa faktyczna powództwa nie obejmowała twierdzeń o kradzieży kluczyka do koparki, czy innym nieuprawnionym wejściu w posiadanie kluczyka przez postronne osoby. Istotnym jest również, że jak zeznał powód drugi komplet kluczyków do koparki był w dyspozycji drugiego udziałowca spółki, co do którego powód nie miał wiedzy, czy nadal ma ten komplet, ponadto miało miejsce zdarzenie, podczas którego jeden kluczyk się złamał i został dorobiony (k. 315-316).

W konsekwencji w świetle przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywów tak w zakresie podstawy faktycznej, jak i prawnej rozstrzygnięcia, skarżący nie wykazał, iż jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w powyższym rozumieniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ i art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2015, poz. 1800, ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2016, poz. 1668).

jw